

Người về

*Thân tặng chị Trung, người đã ngâm cho tôi nghe bài
thơ Ru em để tưởng nhớ Bùi thị Nhân thương.*

Thảo Nguyên

1

Hòa đưa mắt nhìn mấy câu thơ của Kim viết tặng. Những lời lẽ thật bình thường mà như muối sát vào lòng. Anh đọc lại mà cảm thấy trái tim mình như vỡ nát ra.

Tử sinh em rẽ lối rồi.

Còn ta đứng lại hỏi trời gần xa.

Đúng. Đúng quá, Thương đã rẽ lối tử sinh trong cuộc sống trần gian này. Nàng đã chết thực rồi, còn anh đứng lại đây, bơ vơ hỏi đất trời gần xa. Ba mươi sáu năm trong cuộc sống vợ chồng, nhục nhằn về những mưu sinh, chưa bao giờ anh nói với Thương trọn vẹn được câu *anh yêu em* như bao nhiêu cặp tình nhân thường nói. Bây giờ thì cơ hội không còn nữa. Làm sao đây. Hòa muốn gào lên vang vọng cả không gian để ở một nơi xa xăm nào đó Thương có nghe chăng. Hoặc có thể, ngay bây giờ anh muốn chết, nếu sự chết cho anh cơ hội nói với Thương một đôi lời, rằng anh yêu Thương hơn mọi thứ trên cõi đời này.

Nhưng Thương vẫn nằm yên, hai tay chấp lên bụng, gương mặt bình thản như chìm vào giấc ngủ giữa một rừng hoa. Hoa sao nhiều quá, đã chật cả gian phòng, chật cả hành lang mà vẫn còn người mang hoa đến. Giữa

những tiếng kinh cầu âm u vang vọng, trong những tiếng nắc nhen sụt sùi nàng có hay chăng.

Thương vẫn còn đây, rất gần để cho Hoà cầm tay, thương tiếc vuốt ve, nhưng thực sự nàng đã có một đời sống khác rồi, đời sống mà Hoà không cảm nhận, cũng không thể biết được. Đúng, con người không thể biết được đời sống đó như thế nào trừ những ai tin vào lời giải thích của các vị chân tu. Hoà vừa đau đớn vừa kinh ngạc khi chợt nhận ra là Thương đã là người trong cổ tích. Từ bây giờ kể chuyện gì về nàng anh cũng phải bắt đầu bằng chữ *ngày xưa*.

Trời ơi, *Tử sinh em rẽ lối rồi*. Đây mới là sự thực, hoàn toàn thực như Thương đang nằm kia, bỏ lại tất cả những ước mơ trần thế. Anh chắc bây giờ Thương đã biết hết những điều bí mật về những điều hai đứa thường thắc mắc và tranh luận với nhau ngày xưa về chuyện đi về đâu sau sự chết.

Ngày xưa... mỗi lần thấy anh lơ là trong chuyện cầu kinh, Thương vẫn giảng giải cho anh về chuyện đời sau một cách chân thành và rành rẽ, hăng hái hơn cả mấy ông cha trong ngày lễ để cố gắng thuyết phục chàng niềm tin nơi Thiên Chúa, với sự phán xét cuối cùng. Niềm tin tuyệt đối vào tôn giáo của Thương làm Hoà thấy nàng trở thành ngây thơ đáng yêu hơn bao giờ hết. Anh thường hay giả vờ bướng bỉnh nói ngang để được thấy nàng giận hờn. Đôi khi chàng chỉ mỉm cười như kém phần tin tưởng, hoặc chế diễu về một câu chuyện kể cũng đủ làm Thương tức hồng đôi má.

-Ồ thế thì anh không tin vào thánh kinh, và những điều mặc khải của Thiên Chúa ư?

Đó là một câu hỏi rất khó trả lời và buộc chàng phải xác nhận ngay. Hòa gật đầu cho Thương vừa lòng nhưng lại lòng vòng giải thích.

-Tin, anh tin chớ. Nhưng đại khái là nếu mình chết đi chắc sẽ hiểu được nhiều hơn. Ví dụ như tại sao ngoài trái đất mình đang sống đây có đầy con người, thú vật, có sông biển núi rừng và đầy hoa thơm cỏ lạ, mà những hành tinh khác thì không. Chẳng lẽ chỉ một mình trái đất này có sự sống thôi sao. Thượng đế tạo nên các hành tinh và những tinh tú xa xôi kia chỉ để chơi, để cho con người nhìn ngắm hằng đêm thì quả là phí phạm. Anh nghĩ rằng những hành tinh khác như Kim tinh, Mộc tinh, Thủy tinh Hỏa tinh và ngay cả mặt trăng đầy huyền diệu kia chắc cũng phải có một sự sống, một đời sống khác mà không ai biết được. Và khi chết đi, mình sẽ biết điều bí mật vô cùng đó. Hoặc là mai sau khoa học sẽ khám phá ra tất cả. Phải không em.

Những câu trả lời đại khái như thế cũng phần nào thuyết phục được Thương và tránh cho anh lâm vào ngõ bí khi phải trả lời là tin hay không những điều nghe giảng. Xa hơn nữa hai đứa còn giao ước với nhau là ai chết trước, biết được điều gì sẽ tìm bằng mọi cách báo cho người kia được biết.

Thương vẫn cầu xin hai đứa được cùng chết trong một ngày như ông bà ngoại của nàng để cùng dất tay nhau, khám phá ra những điều huyền bí của vũ trụ mà muôn đời con người không thể biết.

Không, Hòa không phải là con người vô thần, anh cũng như Thương, tin tưởng nơi Thiên Chúa. Ba mươi mấy đêm không ngủ, quỳ gối trên hành lang lạnh vắng

của nhà thương để cầu nguyện ơn trên ban cho Thương qua cơn hiểm nguy, cho Thương giữ được sự sống, đủ biết anh đặt niềm tin vào đáng thiêng liêng như thế nào. Nhưng rồi Chúa chẳng thương mà thánh thần cũng chẳng đoái hoài tới lời cầu xin trong đau đớn tột cùng của Hòa. Thương vẫn ra đi, ngàn ngàn, triệu triệu năm vĩnh biệt, dù rằng con người không thể sống được thời gian như thế để đợi chờ nhau.

Hoà bây giờ vẫn còn niềm tin nơi đáng thiêng liêng nhưng anh lại tin vào khoa học và niềm tin riêng biệt của anh. Anh tin và vẫn chờ Thương sẽ trở về, sẽ nói cho anh biết về các hành tinh chơ vơ đất đá đang xoay chuyển kia thực sự là một thế giới sinh động mà đời sống khác với con người, như khi nàng còn sống, hai đứa đã giao ước cùng nhau.

Thánh đường trong buổi lễ tiễn đưa ngập đầy nước mắt. Cô con gái út đọc lời chúa trong nỗi nghẹn ngào. Lời giảng của hai vị linh mục cũng run run vì xúc cảm và nhất là Hoà phải dừng lại bao nhiêu lần trong lời từ biệt vì nỗi đau đớn mỗi lúc một nhiều hơn. Anh như mê đi rồi lại tỉnh trong hình ảnh đoàn người mắt mũi nhật nhòa, đổ au vì thương tiếc đi qua trước mặt, viếng Thương lần cuối.

2

Anh em và bè bạn vây quanh. Tiếng cầu kinh rồi cũng chấm dứt. Ba đứa con đã quỳ xuống, nước mắt lưng tròng, chờ Hoà bấm nút để đưa Thương về cát bụi. Chúa chẳng bảo là các con từ cát bụi sinh ra thì nay con sẽ trở về cát bụi. Anh nhìn quanh một lượt. Vẫn đông đủ các khuôn mặt thân thương dù trời lạnh ngắt. Hôm nay

là chính đông và Thương ra đi không bao giờ trở lại. Anh biết Thương đi trong nỗi tiếc. Sự phấn đấu để sống còn của Thương mãnh liệt đến độ các nhân viên trong bệnh viện ai ai cũng biết. Chỉ trong một thời gian ngắn, nơi bệnh viện Thương đã có một cái tên gọi. Các bác sĩ và y tá thương nói với nhau về *Strong Lady* là người đàn bà dũng cảm biết nén những cơn đau để đi bộ khi vừa mới giải phẫu xong để ruột non không bị rối. Nhưng con người làm sao vượt qua được sự an bài của Chúa nên hôm nay, giữa bầu trời tuyết đông lạnh lẽo này, mọi người từ các nơi xa về tụ họp nơi đây để tiễn một người đi.

Hoà đưa tay bấm nút. Dòng điện ào ạt luân chuyển. Nhiệt độ tăng mỗi lúc một cao hơn. Tiếng khóc bật lên nức nở. Ba đứa con và các cô em gái của anh, của Thương với những đứa cháu đang kêu lên những lời thảm thiết. Hoà như muốn đứt hơi dù rằng anh đang cố thở dồn dập. Anh nhìn chăm chăm vào ô vuông ghi nhiệt độ đang thay đổi, một trăm, hai trăm, năm trăm, bảy tám chín trăm. Con số vượt quá một ngàn làm anh cảm thấy như da thịt mình vỡ ra, cháy xém. Cơn đau xé làm anh gằn như ngắt đi. Anh nghiêng rặng thở sâu và dài tự nhủ. Cố lên, cố lên, đừng gục xuống. Còn hai đứa con chưa vượt qua tuổi trưởng thành cần anh sống để xây dựng cho chúng có một gia đình. Cố lên, Hoà thì thầm với chính mình. Lửa trần gian chỉ là lửa vẽ. Mai một này xuôi về địa ngục, lửa thiệt mà Thiên chúa đốt còn kinh sợ biết bao nhiêu. Ông thầy Đang, dạy giáo lý ngày nào nơi nhà thờ Thương lớn lên, đã bảo như thế khi Hoà theo ông học đạo để được kết hôn. Ôi, bao nhiêu người giả vờ học đạo để đến nỗi đời có câu thơ: *con quỳ lạy chúa ba ngôi, con*

lấy được vợ con thôi nhà thờ thì họ vẫn nhởn nhơ sống mãi bên nhau. Còn anh, hằng đêm kinh kệ, hằng tuần theo vợ đi lễ, chìm đắm trong nguyện cầu mà vẫn bị cắt chia, nửa đường đời đứt gánh. Hay Chúa biết rằng lòng anh chưa đủ chân thành nên gọi Thương về để thử thách, để phạt anh sống trong thương nhớ buồn đau.

Anh ngược lên nhìn đám đông vẫn còn đủ cả. trong đám người nhấp nhô, chí tình kia anh thấy được những thằng bạn đồng ngũ, đồng khóa từ xa lắm, lặn lội trong mưa đá đến. Anh cũng thấy cả những người dung, xa lạ với anh nhưng chắc gần gũi với Thương bởi vì họ đã khóc nức lên. Những khách hàng của mười mấy năm về trước, trong cái xóm Việt Nam đầu tiên của Dallas, mấy chục căn nhà liên tiếp mà Thương đã xây lên, chỉ để bán cho người Việt Nam lưu vong đang muốn sống quây quần bên nhau. Hoà biết Thương nhỏ bé, yếu đuối nhưng với sự chăm chỉ và thành thực, với lòng bao dung hay giúp đỡ và thương người, vợ anh đã làm được những chuyện thật lớn lao ở cuộc đời này. Mấy mươi năm làm việc của Thương, mà anh nếu được sống hai cuộc đời chắc gì đã làm được nên như thế.

Biết bao nhiêu nuối tiếc, nhưng tiếc nhất là Thương chẳng nói được điều gì ngoại trừ khi lên bàn mổ, dặn anh nếu không may thì đưa nàng về nhà thờ để nằm dưới chân Đức Mẹ, như nàng ước mơ từ thuở còn thơ dại. Và hôm nay Hoà đã làm đúng theo lời trăng trối của nàng. Có người bảo rằng Thương ra đi vì hai người đã hết nợ nần nhau, chỉ còn chút duyên lưu luyến. Không, Thương đã là vợ anh, sẽ là vợ anh mãi mãi, muôn đời muôn kiếp. Anh tin rằng Thương sẽ trở về vì nàng còn nợ anh câu trả lời đã giao ước ngày xưa.

Ba bố con cố chờ đến tối để nhận lại năm tro tàn được cẩn thận để trong chiếc hộp bằng đá trắng mua ở nhà thờ. Trong căn phòng vắng lặng. Hòa yêu cầu người nhân viên đi ra ngoài để cho ba bố con đọc cho Thương một chuỗi kinh. Xưa nay mỗi tối Thương thường xướng kinh và anh chỉ đọc theo. Bây giờ anh phải bắt đầu với hai đứa con không thuộc kinh bằng tiếng Việt. Có những đoạn kinh anh vừa quên mất. Có những đoạn kinh anh không nhớ rõ. Cứ thế trong những ngập ngừng như lên ghềnh xuống thác ba bố con cũng đọc xong một chuỗi kinh cầu với lòng trang nghiêm, thành khẩn.

Cô con gái út ôm hộp đá ra xe. Hoà vịn vai thằng con trai lê bước. Cứ nghĩ đến Thương giờ chỉ còn là năm tro tàn lòng anh tê lại. Bước chân cứ nặng dần thêm.

Về đến nhà thì các em của Thương và của anh đã quay quần đủ cả. Hòa đỡ chiếc hộp đá từ tay con, đặt Thương lên bàn thờ, dưới chân tượng Đức Mẹ rồi thắp nến đốt hương. Cô em gái bắt đầu xướng kinh, tiếng rầu rầu buồn lạnh. Cả nhà đọc theo, âm vang mênh mông thống thiết. Xong buổi cầu kinh mọi người lần lượt ra về.

Đêm khuya trong căn nhà lạnh vắng như rộng thêm nỗi buồn. Ba bố con không sao ngủ được. Mỗi người một thao thức suy tư riêng lẻ nhưng đều nghĩ về người đã ra đi. Cô gái út đang sưu tầm những bài kinh, in ra giấy, để từ nay ba cha con cùng đọc. Hoà hơi ngạc nhiên không hiểu tại sao cô biết được rành rẽ đoạn nào đọc trước đoạn nào sau. Con gái thật là khó hiểu.

Anh đã quá mệt nhưng không dám bước vào phòng ngủ. Không phải Hoà sợ hãi sự vắng lặng cô đơn mà là những đồ vật tràn đầy kỷ niệm. Chiếc gối, nệm chần và manh áo ngủ vắt ngang khung cửa phòng tắm và bao nhiêu thứ khác như muốn chôn vùi tâm hồn anh vào biển nhớ. Khi các con đã vào phòng riêng Hoà vẫn ngồi yên trên ghế salon ở dưới bàn thờ.

Anh đứng lên, đưa hai tay nâng hộp đá rồi ôm vào lòng. Bùi thị Nhẫn Thương yêu kiều với nụ cười lôi cuốn ngày xưa bây giờ chỉ còn lại một chút này đây. Hoà đưa tay mân mê làn đá lạnh mà tưởng ngày xưa với những cơn sốt làm vỡ thịt da. Kỳ lạ chưa, anh vốn không phải là người bạo dạn, nhưng chắc vì tình yêu mãnh liệt đã làm Hoà không còn sợ sệt dù biết rằng hai người đã cách biệt đôi ngả âm dương. Anh ôm lấy Thương với ước mong rằng nàng sẽ về, sẽ nói với anh đêm nay những chuyện nàng chưa kịp nói, và nhất là cho anh biết, xa xa ngoài không gian mịt mù kia, Thương đang ở nơi đâu, có chờ anh sum họp một ngày sau.

Nhưng rồi trời lại sáng. Trong cơn mê tỉnh, Hoà vẫn ôm lấy chiếc hộp đá lạnh lòng kia suốt một đêm dài. Thương chẳng về như anh mong đợi, nhưng anh vẫn tin rằng một ngày nào đó anh sẽ gặp nàng.

4

Cô con gái út đã trở lại trường, căn nhà càng thêm vắng lạnh, nhất là những đêm khuya đưa con trai phải ở lại công sở để giải quyết cho xong công việc, chỉ một mình Hoà quanh quẩn đi lại trong nhà như kẻ mất hồn.

Mà hồn anh mất thực rồi. Nó bay bổng lên cao, lẫn khuất trên các tầng mây nương theo ánh trăng đi tìm Thương trong những vì tinh tú xa mờ. Lạ một điều là anh luôn luôn có cảm giác rằng Thương đang ở quanh đây nhưng chẳng bao giờ anh được thấy một dấu hiệu nào, ngay cả trong giấc mơ.

Có những lúc thấp hương và khăn vái, trong làn khói hương nghi ngút, anh nhìn lên chỉ thấy Thương cười. Trong phút chốc điên cuồng anh hét vang lên, to đến nỗi ông hàng xóm nếu có ở nhà chắc cũng phải hốt hoảng chạy qua.

-Cứ lúc nào cũng cười cười mãi. Đi đây mà mấy mươi ngày không về. Đồ đàn bà hư thân mất nết.

Rồi anh lại oà lên khóc. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt loang lổ khô ướn lẫn lộn. Hoà không thềm lau. Mà lau để làm gì khi không còn ai để ý tội anh nữa trên cuộc đời này. Cả một khối u buồn đè nặng lên lồng ngực cần phải tuôn ra nên Hoà lại gào to hơn nữa. Nhưng sau đó tất cả lại chìm vào yên lặng mịt mù như đang trên đường về địa ngục.

Mấy ngày kế tiếp là một khoảng trống vắng mênh mông. Hai chiếc phone tay anh đang giữ cũng không còn reo như trước đây. Cuộc đời như quên anh thật rồi. Ngay như cả Thương cũng chẳng thềm nghĩ đến anh. Nàng đã trở về không với anh mà đến với bao nhiêu người khác.

Hôm chủ nhật đi lễ xong anh ghé lại nhà người em vợ để ăn trưa. Cô cháu gái kể cho anh nghe chuyện hôm mới mất, bác Thương về đánh thức người chủ văn phòng nơi cô cháu làm việc, kể mọi chuyện cho bà ấy nghe.

Bà chủ hăng chỉ giao thiệp với Thương qua điện thoại chứ chưa gặp mặt nhau bao giờ, thế mà bà tả lại hình dáng đúng là Thương. Bà đến nhà quản thăm viếng và nhận ra người trong giấc mơ chính là người đang nằm kia. Bà thần người suy nghĩ và thấp vội nén hương khấn vái.

Lại còn câu chuyện nữa mà Hòa nghe kể từ một người bạn quen thân của Thương. Đêm ấy, sau khi ở nhà thờ về người bạn đọc kinh lần hạt cầu nguyện cho nàng, bỗng cảm thấy như có ai đang vuốt ve mái tóc, xoa nhẹ đôi bờ vai. Người ấy bang hoàng nhưng không sợ hãi. Cảm giác đó chỉ chấm dứt khi những lời kinh vừa dứt.

Nhưng đây là những chuyện mà anh chứng kiến. Một đêm trời mưa, gió bão mịt mù làm Hòa lo ngại quá. Anh vẫn thường đặt trên bệ đá cao chỗ để hài cốt Thương một bình hoa tươi bằng thủy tinh. Mưa gió đổ cả cây cối thế này thì chiếc bình hoa đặt trên bệ đá kia chắc đã rơi vỡ tan tành. Hoà rất mong trời sáng, anh lái xe vội vã tới nhà thờ, chạy thẳng ra khu tường đá đen để tro cốt. Quá kinh ngạc nhận ra bình hoa tuy đã rơi xuống đất nhưng còn nguyên vẹn, và những cánh hoa vẫn tươi đẹp lạ lùng giữa những cành cây gãy đổ vây quanh. Anh bồi hồi mừng rỡ tưởng rằng có lẽ Thương đã đưa tay đón lấy bình hoa rồi nhẹ nhàng đặt nó xuống bức tường đá đen dưới chân nàng.

Nhưng có một chuyện làm anh suy nghĩ vẫn vơ mà khi kể ra lại làm cho những người khác rùng mình sợ hãi.

Hai vợ chồng Hoà có một căn nhà cho thuê trước cổng nhà thờ. Người mướn nhà trả lại vì phải di chuyển đến một tiểu bang xa. Thương đã cho người sơn sửa lại

để tìm người thuê khác. Không may nàng phải vào bệnh viện và cả hai vợ chồng không còn nghĩ đến căn nhà ấy nữa. Một hôm tình cờ Hoà đi ngang qua thấy hàng rào đã bị mấy đứa trẻ nghịch ngợm xịt sơn lên loang lổ. Anh trở vào bệnh viện với Thương- Khi ấy nàng còn tỉnh, thuật lại sự việc cho Thương nghe, nàng chỉ nói:

-Kệ nó anh ạ. Khi nào em về sẽ cho sơn lại.

Nhưng Thương không bao giờ về nhà nữa. Nhiều ngày sau khi Thương mất Hòa sực nhớ ra những vết sơn bẩn trên hàng rào, anh vội tới căn nhà coi lại màu sơn, rồi trở về bức tường đá đen khăn vái, vừa khóc vừa nói với Thương như khi nàng còn sống.

-Em ơi, mấy hôm nữa anh cố gắng sơn lại chỗ hàng rào bị mấy thằng trẻ phá phách rồi tìm người cho mượn. Em linh thiêng xin phù hộ cho anh và các con bình an trong cuộc sống.

Hai hôm sau, khi Hòa và cậu con trai mua được thùng sơn về, đưa tới căn nhà chuẩn bị sơn lại, kinh ngạc nhận ra những vết bẩn, những hình vẽ lằng nhằng trên hàng rào không còn nữa. Tất cả đã được cạo rửa thật sạch sẽ trơ những thanh gỗ trắng đều. Cậu con reo lên vui mừng.

-Tốt quá, đứa nào cạo đi cho mình thế này thật dễ dàng cho mình quá, khỏi phải sơn đi sơn lại mấy lần.

Hoà thần thờ suy nghĩ. Ai đã làm chuyện này. Kẻ làm xấu trước đây hối hận nên làm lại cho sạch sẽ. Nhưng sao nó lại không sơn lấp lên cho đỡ tốn công. Cạo bao nhiêu thanh gỗ của mấy mảng hàng rào như thế này đâu phải chuyện dễ dàng. Và ai đã thúc đẩy một kẻ làm

xấu biết hối hận. Mà cạo hàng mấy chục thanh gỗ như thế kia có phải là một hình phạt hay không. Nghĩ như thế anh vội vàng bảo cậu con trai.

-Cứ để như thế đi con ạ. Đây là một phép lạ mà bố tin rằng má đã giúp bố con mình khỏi phải vất vả. Bố tin chắc rằng như thế.

Từ khi ấy, dù chưa bao giờ mơ hay nhìn thấy, Hoà vẫn có cảm giác rằng Thương đang ở quanh đây. Mỗi sáng khi thức dậy sớm- Mà dạo này ít ngủ nên anh dậy sớm từ ba bốn giờ, Hoà đốt nến và thắp hương cho Thương rồi nói với nàng.

-Em ơi, trời sáng rồi. Bây giờ sắp tới mùa câu cá Bass rồi. Năm nay chắc anh chẳng đi câu nữa. Ai ăn cá nữa mà câu.

Mỗi khi đi đâu về, mở cửa nhìn vào khoảng tối lơ mờ Hoà đều có cảm giác rằng Thương đang thấp thoáng đâu đó. Anh nói to khi vừa mở cửa vào. Em ơi, anh mới đi chợ về nấu cơm cho con ăn. Em muốn ăn món gì để anh nấu cho.

Đáp lại những lời tha thiết của anh chỉ là sự im lặng. Bao nhiêu lần như thế Hoà không thể tự dối mình được nữa. Thương không còn trên thế gian này nữa. *Trần gian xóa dấu em qua. Hay là không, có nhạt nhòa nhớ quên.* Anh òa lên khóc và bắt đầu thềm một ly rượu và hơi thuốc lá say nồng, dù rằng anh đã bỏ cả mấy chục năm rồi.

5

Cuộc đời của Hoà từ nay về sau chỉ còn là những giấc mơ thôi.

Trên công thiên đường ông thánh Phê Rô nói chuyện với một người đàn bà về muộn.

-Con đã được lên nước Thiên Đường sao thấy không vui. Ta đã cho 100 ngày để con trở lại. Cứ mỗi lần từ trần gian về ta thấy con ngày một buồn hơn.

– Thưa, Con buồn vì có thể đến với tất cả mọi người nhưng con không thể đến với chồng con.

-Sao vậy.

-Con còn thiếu chồng con một món nợ, mà con không thể trả lời.

-Món nợ gì đẩy con.

Vợ chồng con có ước nguyện với nhau, nếu ai chết trước, biết được điều bí mật là sau khi chết con người đi về đâu thì phải tìm cách thông báo cho nhau. Nay con đã hiểu hết những gì mà con người trần gian không thể hiểu, những đời sống khác đang diễn ra ở các vầng tinh tú kia nhưng không thể nói cho chồng con nghe được, vì nếu con nói ra sẽ phạm phải điều ngăn cấm của Chúa.

-Đúng đấy con ạ. Con không nên cho anh ta biết, việc ấy là của các linh mục nơi trần gian. Tất cả những gì của trần gian con nên để lại. Con nay đã thuộc về nước trời rồi.

-Dạ.

-Anna, con mau mau bước vào. Trời đã về chiều. Con nghe lời ta dặn một lần nữa đây, đừng bao giờ quá

mềm lòng voi đám người còn ở trần gian mà cho chúng biết tất cả những gì Thiên Chúa không muốn cho chúng biết. Con sẽ phải sa hỏa ngục đời đời.

Anna đứng lên. Nặng nề lê từng bước chân lưu luyến đi vào cửa ngõ thiên đường, nhưng được nửa chừng nàng dừng ngay lại, gương mặt u buồn quay về phía dưới.

-Thưa ông thánh Phê Rô.

-Gì nữa đây con.

-Con chưa muốn vào Thiên đường. Xin ông thánh Phê Rô cho con ở ngoài này chờ đợi chồng con.

-Sao vậy, sao con không muốn vào cửa thiên đường à.

– Không hẳn thế, nhưng hồi còn ở trần gian con có nghe cha giảng một dụ ngôn của Chúa về một người đàn bà Do Thái chết chồng, và theo tục lệ người ấy kết hôn với em trai của chồng. Sau đó người em trai lại chết và bà ta lại lấy thêm người nữa. Có người hỏi Chúa, mai sau lên nước Thiên Đường thì bà ấy sẽ là vợ của người nào. Chúa phán rằng khi con người ở nước thiên đường thì đâu con yêu thương hơn gian lưu luyến lưu gì như người trần thế, đâu còn tình cảm vợ chồng. Thưa, con sợ vào được thiên đường rồi con sẽ quên mất chồng con. Xin ông thánh Phê Rô cho con chờ đợi ngoài này, sẽ có một ngày chồng con sẽ phải bước lên đây để chờ phán xét. Chồng con đang ước mong sẽ có ngày được cùng nhau bước lên chốn này

-Sao con biết là anh ta vẫn mong ước được cùng con về lại nước trời.

-Con đã về trước bàn thờ, con đã đọc được mấy câu thơ của chồng con nói lên niềm ao ước đó.

-Thôi tùy con đây. Ta cũng thương hoàn cảnh của vợ chồng con lắm...

... Khi ấy dưới trần gian mưa như thác đổ. Hoà cầm bình rượu tu một hơi để đỡ mất công rót ra ly như trước. Anh cố gắng lắm mới sửa được tấm hình của Thương cho ngay ngắn. Dưới tấm hình là bốn câu thơ viết nguệch ngoạc trên tờ giấy trắng, loang lổ những vết rượu đã rót tràn ly...

Mênh mông mưa đổ ngàn hàng.

Xưa trong cổ tích có nàng Nhẫn Thương.

Mai kia gõ cửa thiên đường.

Có chăng Bùi thị Nhẫn Thương đợi chờ.

Sáng hôm sau Hòa mới tỉnh lại, ngó lên bàn thờ, tờ giấy chép mấy câu thơ đã thành than tự lúc nào. Cả một góc bàn thờ đã bị lửa thiêu cháy xém. Duy chỉ có tấm hình Thương đang cười là còn nguyên vẹn. Hòa cố nhớ lại hình như trong mơ anh được nhìn thấy Thương, nhưng miệng anh như bị dán chặt lại không nói được câu nào. Hoà nghe Thương nói chuyện với một người đàn ông, mặc áo quần rộng dài, râu rậm, cuộn tròn vào cầm rất đẹp, có điều lạ lùng người đó trông rất quen, hình như anh thường gặp đâu đó trong những ngày đi lễ.

Thảo Nguyên

